

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2016. gada 26. septembra rīkojumu lietā T-382/15 *Greenpeace Energy eG*/Eiropas Komisija 2016. gada 9. decembrī iesniedza *Greenpeace Energy eG*

(Lieta C-640/16 P)

(2017/C 038/25)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Greenpeace Energy eG* (pārstāvji – D. Fouquet, S. Michaels, J. Nysten, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2016. gada 26. septembra spriedumu lietā T-382/15 *Greenpeace Energy eG* daļā, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju;
- lietu nodot atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, ieskaitot advokāta honorāru un ceļa izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza piecus pamatus.

1. Vispārējā tiesa acīmredzami uzskatot, ka LESD 263. panta ceturtais daļas trešās izvēlnes priekšnosacījums ir tāds, ka reglamentējošs akts, par kuru saskaņā ar šo tiesību normu var celt prasību, ir vispārpiemērojams. Šāds uzskats par tiesībām tomēr, ņemot vērā tiesību normas formulējumu un rašanās vēsturi, tostarp likumdevēja nodomu, ir vērtējams kā juridiski kļūdaini.
2. Šķiet, ka Vispārējā tiesa vadās no pieņēmuma, ka, ceļot prasību par tāda tiesību akta tiešu skārumu, kurš nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem, runa ir par diviem dažādiem kritērijiem, kurus ir jāvērtē atsevišķi. Tomēr tas tā neesot šajā gadījumā, jo, pirmkārt, nedz Apvienotajai Karalistei, nedz Eiropas Komisijai neesot jāveic papildu īstenošanas pasākumi šīs tiesību normas izpratnē, un, otrkārt, piešķirot atbalstu, tūlītēji tiekot ietekmēts tirgus, tas ir, apelācijas sūdzības iesniedzēja jūtīšot tiešu konkurences ietekmi.
3. Vispārējā tiesa apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pietiekami pierādījusi, ka tā ir skarta tieši un individuāli. Šajā ziņā tā neņemot vērā sniegto informāciju vai arī to esot vērtējusi nepietiekamā apmērā.
4. Šķiet, ka Vispārējā tiesa pārstāv viedokli, ka individualizēšana saskaņā ar LESD 263. panta ceturtais daļas otro izvēlni, piesliecoties spriedumā lietā *Plaumann* minētajai judikatūrai, ir noraidāma jau tādēļ, ka ir atrodami citi uzņēmumi, kurus līdzīgi kā apelācijas sūdzības iesniedzēju skar piešķirtā atbalsta ietekme uz konkurenci. Ievērojot it īpaši judikatūru lietā C-309/89 *Codorniu*, šāda interpretācija šķiet juridiski kļūdaina un turklāt šaura. Tālāk apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz pašas minēto prasības pieteikumā par lietas apstākļiem, kas paskaidro pietiekamu individualizēšanu, ko tomēr Vispārējā tiesa acīmredzami nav vērtējusi vispār vai to ir darījusi nepietiekami.
5. Šķiet, ka Vispārējā tiesa ir pieņēmusi, ka efektīvu tiesisko aizsardzību pret Komisijas lēmumu par atbalsta piešķiršanu var nodrošināt valsts tiesas. Tas nozīmētu, ka Savienības likumdevējs, uzlikdams dalībvalstīm pienākumu nodrošināt piemērotus tiesību aizsardzības līdzekļus (LES 19. panta 1. punkta otrais teikums), dalībvalstu tiesām ir uzticējis veikt atsevišķu Savienības iestāžu, piemēram, Eiropas Komisijas, tiesību aktu pārbaudi. Šādam viedoklim, ņemot vērā Tiesas judikatūru par Savienības tiesību aktiem un pastāvošajām iespējām celt prasību un it īpaši ņemot vērā kompetenču sadalījumu starp valstu tiesām un Eiropas Komisiju valsts atbalsta tiesību jomā, tomēr nevar piekrist un tas tādējādi ir uzskatāms par kļūdainu.